

[Ragnhild Andersen.]

så længe de overhovedet orkede. De nærde vel alle det håb, at når de et helt liv bestræbte sig for at yde deres bedste, svare enhver sit og give børnene den bedst mulige oplæring, så vilde der også nok blive sørget forsvarligt for dem på deres gamle dage.

Enhver her på rigsdagen, der ærligt vil besvare spørgsmålet, om vi sørger forsvarligt for vore gamle og invaliderne, må svare nej. Langt det store flertal af rentemodtagerne har kun deres månedlige rente at leve af, og den er så kummerlig, at den ikke kan slå til. I øjeblikket, hvor den ene alarmerende prisstigning efter den anden vælter ind over de små hjem, er det rent galt. Ugentlige, ja snart daglige prisforhøjelser bortstjæler brutalt de få kroner og øre, der er beregnet til månedens yderst spartanske og knapt tilmålte måltider. Snart er det fedtet, snart æggene, så margarinen, melet, kaffen, nu sigtebrødet og inden længe også franskbrødet. For slet ikke at tale om, hvad leverpostej, spegepølse og kød, flæsk og indmad er steget i den seneste tid.

Det er ikke for stærkt sagt, at de dårligst stillede i samfundet, og herunder vore gamle og invaliderne, under trykket af de voldsomme prisstigninger sættes på sultekur i denne tid.

Det er ikke muligt for et ægtepar i København at klare alle udgifter til husleje, sygekasse, mad m. m. for 228 kr. om måneden, sålidt som de i købstæderne kan det for 200 kr. eller i landkommunerne for 169 kr. En enligstillet rentemodtager kan ikke spise sig mæt hver dag for 153 kr. i København, 133 kr. i købstæderne og 113 kr. om måneden i landkommunerne. Og så lave er jo aldersrentens satser for det store flertal af vore gamle.

Ærede medlemmer af det høje ting, som mod kommunisternes stemmer for 4 år siden vedtog en lov om at pensionere rigsdagens medlemmer, ved dette. Derfor blev denne pension fastsat, ikke til aldersrentens størrelse, men til en sum, der i dag sikrer tidligere rigsdagsmedlemmer en ganske anderledes rundelig indtægt i deres alderdom.

Måske vil nogen sige, at rentemodtagerne også får brændsels- og beklædningstillæg een gang årligt. Javist, men det kan de jo ikke spise, og det er en kendt sag, at mange rentemodtagere af deres fattige rente må skyde ekstra penge til for at få brændsel nok og for at få bare en lille smule af det dyre tøj og fodtøj.

Den højtærede socialminister vil vel gøre

gældende, at han netop nu har foreslået et ekstraordinært tillæg på en halv måneds rente til rentemodtagerne på grund af prisstigningerne. Men dette tillæg dækker kun over pristallets stigning fra januar i år til april i år og tager aldeles ikke hensyn til de forfærdelige stigninger, der er fulgt slag i slag efter april i år. Jeg tvivler ikke om, at denne halve måneds rente vil blive hilst med kyshånd, fordi den falder på et så tørt sted, men jeg tager næppe fejl, når jeg siger, at denne kærkomne skilling vil være givet ud, længe før vore gamle og invaliderne får den i hænde.

Hvad rentemodtagerne trænger til i dag som ingensinde tidligere, er en varig, en mærkbar og blivende forhøjelse af deres månedlige rente, og til at få sikkerhed for, at renten bliver reguleret i hvert fald to gange om året, som det sker med tjenestemændenes lønninger og pensioner.

Vi sagde det i fjor, da vi stillede vore forslag om forhøjelse af rentens grundbeløb og om hyppigere regulering, som dengang desværre blev pure afvist. Når vi siger det igen i år, er det med den betydelig større vægt, som prisstigningerne må give vort forslag.

Skal der være nogen som helst mening i de deklamationer, som både det socialdemokratiske parti og det radikale parti har afgivet i finanslovdebatten om, at vor sociale standard trods oprustningen ikke må forringes, men skal værnes og udbygges, så kan disse partier ikke afvise dette forslag. Det, der foregår i disse dage og uger lige for vore øjne, er jo nemlig en ugentlig, ja man kan næsten sige en daglig forringelse af de sociale vilkår for vore dårligst stillede, for vore gamle og invaliderne.

Vil man ærligt modvirke denne undergravning af den sociale lovgivning, som foregår nu under krigsøkonomien, da må man stille sig velvilligt overfor dette meget beskedne forslag, som langtfra dækker alle de ønsker, vi kommunister iøvrigt har, hvad alders- og invalidelovgivningen angår.

Nogle vil måske sige, som vi har hørt det før, at vi er så fattige, at vi ikke har råd. Det passer ikke. Vi har udmærket råd. 350 mill. kr. bevilgedes af det høje ting på een eftermiddag udelukkende til kanoner, våben og krigsmateriel, som kun har det formål at udrydde mennesker, unge som gamle. Den forfærdelige oprustning, som kun kan føre os nærmere krigen, koster os foreløbig 2 mill. kr. hver eneste dag.

Så længe det er tilfældet, hvem tør da